

Užuž chtěla zavolat, že je doma, ale nakonec se rozhodla, že si předtím alespoň vyčistí zuby a opláchne obličej. Právě vstupovala do přízemní koupelny, když seshora zaslechla šumění vody. Zmateně povytáhla obočí – nechápala, proč je Marek touto dobou ve sprše. Pomyslela si však, že to za malý okamžik zjistí, a odšroubovala uzávěr zubní pasty. Vtom jí do uší pronikl zvláštní zvuk: něco jako vyjeknutí. Zaposlouchala se, ale dál už neslyšela nic víc než tekoucí vodu. Nejspíš mám halucinace z hladu, pomyslela si, znechucena sama sebou, a zvedla kartáček. V tom okamžiku však z horního patra zaznělo hlasité zavýsknutí, následované krátkým smíchem.

Šokovaně se zarazila – to je přece *ženský hlas!* Projela jí nepříjemná předtucha a ona v první chvíli ztuhla jako solný sloup. Pak však upustila toaletní potřeby do umývadla a vyběhla na chodbu. Když míjela předsíň, krátce zaváhala a pak strčila hlavu do dveří, jako by ji tam cosi táhlo... A vzápětí vytřeštila oči na pár nevkusných leopardích lodiček s vražednými podpatky a nedbale pohozený svetřík podobného vzoru. Zalapala po dechu. Co to má znamenat?!

Co asi, vnucoval jí nemilosrdně odpověď výsměšný vnitřní hlas.

Bára se otočila na patě a se srdcem až v krku pospíchala do patra. Schody brala po dvou, nahoře se vrhla k pootevřeným dveřím koupelny a bouchla do nich pěstí. Jakmile se rozevřely, nabídly jí přímý výhled na prosklenou stěnu sprchového koutu.

Krve by se v ní nedořezal, když spatřila, jak do oroseného skla rytmicky naráží nahý mužský zadek: komu patří, bylo nad slunce jasnější. Místnost byla plná horké páry, prosycené pachem potu a sexu. A z obdélníkové kóje se ozývaly výmluvné steny dokazující, že si dvojice uvnitř své konání jaksepatří užívá.

Bára sjela očima k hromádce šatů na podlaze. Mezi svršky, které patřily Markovi, prosvítala ostrá červeň dámských šatů, už na první pohled velmi sporých. Zahlédla také miniaturní tanga z průsvitného šifonu a zhnuseně odvrátila hlavu.

Ze sprchy zaznělo mužské zachrochtání, prozrazující, že se blíží vyvrcholení.

Vzkypěl v ní vztek. Třemi ráznými kroky přešla ke sprše a zuřivě rozrazila dveře dokořán.

Propletená a mokrá dvojice sebou prudce škubla, nikoli však v orgastické rozkoši. Z naběhlých rudých úst platinové blondýny uniklo hlasité zaječení, které doslova rvalo ušní bubínky. „Ježíšikriste!!!“

Zato Marek na Báru jen zíral tupýma očima, jako by se před ním zhmotnil přízrak. „Eh?“ zmohl se nakonec pouze na užaslý výdech.

Bára zacílila pohled na napěchovaný hrudník jinak štíhlé mladičké ženy. Nemohlo jí být ani dvacet, ale příroda k ní byla rozhodně štedrá. S připomínkou vlastního skromného poprsí Bárou projela vlna upřímné zuřivosti, která tak vystřídala nechápavé zděšení.

„Ven!“ zařvala hlasem, který by vzbudil z věčného spánku půlku hřbitova.

.....

Po tvářích jí pozvolna stekly dvě horké slzy, zatímco si prohlížela neuklizenou kuchyni. Před sedmi lety ji jako novomanželka zařizovala s obrovskou radostí... Neměli tenkrát s Ondrou skoro žádné peníze a koupili ji se slevou v jednom řetězci s nábytkem. Montovali ji sami a užili si u toho spoustu legrace. Ondra nebyl zrovna šikovný, ale nescházel mu smysl pro humor a trpělivost. Ona zas byla ochotná točit až do půlnoci imbusem, usazovat zásuvky do kolejniček a při tom sledovat, jak jejich vytoužené dílo roste před očima.

A zatímco teď seděla na židli, která ji tlačila do hubeného pozadí, vrátila se k večeru, kdy svou práci dokončili.

Když s Ondrou usadili poslední dvířka a s uspokojením přehlédli celodenní snažení, namísto prvního jídla ochutnali v nové kuchyni svá těla. Nedokázali si vzájemně odolat, a Žofie si i teď dobře vybavovala, jak byl Ondra roztomilý ve vytahaném tričku s natrženým lemem, zcuchanými vlasy a šmouhou v obličejí – netušila, jak k ní vlastně přišel. Ale usmíval se na ni trochu samolibě, trochu hrdě, a se vší láskou, kterou k ní cítil.

A s tou také vztáhl ruce, aby ji k sobě přivinul. Levý prostředník zalepený, jak se pořežal při vybalování jedné skříňky, ale i přes několikahodinovou dřinu měl pevný, jistý stisk, který ji nenechal na pochybách, že po ní skutečně touží. Voněl vábivě: čerstvým potem, dřevem a pížmem.

„Měli bychom tu kuchyň pokřtít,“ navrhl šeptem s ústy zabořenými do jejích vlasů. Tenkrát je nosila dlouhé až do pasu a on zbožňoval, když se jimi mohl probírat nebo je česat.

„Těch křtů už za sebou máme několik,“ zasmála se tiše, jelikož žhavým milováním oslavili koupelnu, zařízenou ložnici a také předsíň – to když do ní umístili čerstvě pořízený botník s věšákem a zrcadlo.

„Křest si zaslouží každé dítě,“ oponoval, zatímco s ní v objetí pomaličku couval k lince, o kterou ji o pár vteřin později opřel. Sjel citlivýma, přesto však rozhodnýma rukama k jejímu zadečku, přitiskl si ji ke slabinám, a ona se s vábivým úsměvem otřela o jeho poklopec, už nyní napjatý toužebným očekáváním.

„Tak to bychom asi měli přistoupit k aktu...“ odušila a zvrátila hlavu, aby mu nabídla rozevřené rty k hlubokému, vlhkému polibku. Líbali se vášnivě, s vervou zamilovaného mládí. Současně s tím ze sebe strhávali jednotlivé kousky oblečení, které bez milosti odhazovali na podlahu. Svíral v dlaních její oválný obličej a rozkošnický plenil její ústa. Jazyky, podobné dvěma dovádivým úhořům, zažehovaly stále silnější vzrušení, kolotající žilami místo krve, a dech, propojený ve vzájemné symbióze, se prohloubil.

Vzduch v místnosti jakoby zhoustl a ztuhl, když s propletenýma rukama klesli na linoleum, aniž vnímali chlad, který z podlahy vzlínal. Ondra se s vášní sobě vlastní vrhl na její tělo a zahrnul je tisícem lehkých polibků. Pokrýval jimi nahou kůži od očních víček až ke špičkám prstů u nohou. Oplácela mu dráždivým přejížděním nehtů po zádech a zkoumala vnímavými prsty jeho obličej jako sochař hodnotící nově stvořené dílo. Zbožňovala tyhle vzájemné doteky, plné lásky a nabitě smyslnou něžností. Dokázali si naplno vychutnávat jejich opojnost a přetavovat nádhernou předeheru v doutnající oheň budoucího spojení.

Vnímali vůni dřevěné dýhy i nového lina, avšak vše přebíjelo horké aroma jejich pleť, zrůžovělé a citlivé, toužící po dalším laskání a objevování. Nedokázali se jeden druhého nabažit, třebaže se milovali už tolikrát... Vždycky znova si připadali, jako by to bylo poprvé.

Žofie se do Ondry zamilovala už v šestnácti, a byl to právě on, kdo ji zasvětil do tajů tělesné lásky. Nikdy před ním neměla jiného muže, a byla tomu ráda. On byl jejím princem na bílém koni, milovaným manželem i nejlepším přítelem. A dobře věděla, že ona je také středobodem jeho vesmíru, že Ondrovo srdce tluče jen a jen pro ni.

A snad i proto bylo každé jejich spojení nabitě elektřinou, která jim protékala pod rozpálenou kůží. I tenkrát, v tiché místnosti, kterou právě vybavili zbrusu novým nábytkem, je vystřelila do nebetých výšin... Strhla oba netušenou silou, s níž se jejich těla propojila v jedno, které pak jako bájná bytost odlétlo do vlastního vesmíru. Divoký výbuch společného

vrcholu připomínal detonaci rozžhavené sopky, a oni bez ostychu nechali volný průchod svým vzdechům a výkřikům.

Po prvním výstupu do výšin tělesných rozkoší dokázali téměř stejně intenzivně vyvrcholit ještě jednou, neméně zářivě a dokonale... A teprve potom usnuli přímo na podlaže ve vzájemném objetí, plní citů a ukojení aktem, zrozeným z čisté lásky.

„Vlastně jsme poslední měsíce vedle sebe jenom žili,“ uzavřel Mojmír své vyprávění. „Jako bratr a sestra.“

„To muselo být celkem nepříjemné,“ mínila Bára, když vešli do ztemnělého parku a nad hlavami se jim uzavřel baldachýn košatých stromů. „A ty jsi jí byl i přesto věrný?“

„Jo,“ odvětil stručně. „Nenapadlo mě hledat bokovku. Pořád jsem nějak doufal, že se to spraví... myslím. Jenže to bylo jenom horší. Nakonec to asi byla ona, kdo si našel náhradníka, i když to nemám potvrzený.“

„Máš výdrž. Já jsem udělala tečku hned.“

„Jenže u tebe to byla jiná situace. A navíc seš asi o dost odváznější. Vy holky ve vztazích vůbec umíte nějak líp chodit, řekl bych.“

„Nevím,“ mínila zamyšleně. „Ale třeba to tak je. Každopádně jsem neviděla jinou cestu, než to s Markem ukončit. A on se musel přizpůsobit, i když se mu nechtělo. Ale stejně – obdivuju, že jsi to vydržel takovou dobu bez...“ zrudla, když si uvědomila, co se chystá plácnout.

„Myslíš bez sexu?“ dovtípil se.

„Hm,“ zamumlala pouze. Mojmír se na místě zastavil a ona zůstala také stát. Několik desítek vteřin na sebe jen hleděli a vzduch mezi nimi jaksi zhoustl. „Jsem netaktní,“ promluvila nakonec Bára. „Asi jsem neměla tolik pít, moc mi to pak mluví a ztrácím úsudek,“ pokárala se.

„Ale ne, to je v pohodě,“ odmávl její pokus o omluvu se smíchem. „Nejsem háklivej. A rovnou přiznám, že mi milování fakt chybělo. Dost. Hele, a... co ty? Když jsi teď bez přítele?“ zeptal se pak o poznání tišeji.

„Já?“ krátce se zamyslela. „Tak... samozřejmě, že... mám svoje potřeby,“ prohodila po několika vteřinách ticha.

„Ano?“

Zvedla oči, protože jeho hlas najednou zněl jinak, jaksi temně. „Ano.“ Neuhnula pohledem. Ucítila přitom jasnou předzvěst erotického výboje, který doslova zajiskřil v nočním vzduchu vonícím po dešti. Fyzická přitažlivost mezi nimi byla – to nemohla popřít. A víno, pomyslela si matně, ji jen víc poodhalilo.

Nestačila však říct nic dalšího. Mojmír ji s překvapivou naléhavostí popadl okolo pasu a přišpendlil zády ke kmeni stromu, který zrovna míjeli. Vzhlédla k němu poněkud zaskočeně, avšak bez náznaku obav. Držel ji pevně, nicméně s jistou něhou, kterou by u tak silného muže nečekala. Upírala zrak do jeho tváře ve snaze nalézt oči. Nebylo to jednoduché: obličej měl zahalený stínem a jí chvíli trvalo, než si uvědomila, že ty dva žhnoucí uhlíky jsou opravdu vášní rozšířené zornice.

Sklonil se a horký dech pohladil její pleť. Bez varování přiblížil rty k Bářiným ústům. Neptal se, nečekal... Mazlivě, jako by ji chtěl jen poškádlit, přejížděl horním rtem přes její spodní. Vnímala, jak výrazně je vykrojený, a z nějakého důvodu ji to vzrušilo. Spíš mimoděk než cíleně vystrčila špičku jazyka a přejela po té křivce...

Zhluboka vzdychl a pohotově zareagoval. Jejich jazyky se pustily do milostného zápasu, útočily a dobývaly, pronikaly do hlubin a rozdmýchávaly smyslné myšlenky.

Mojmírovy ruce opustily oblé boky a začaly zvolna přejíždět po těle: pažích, ramenou, zádech... Pátravá dlaň zajela pod denimovou sukni a sunula se nahoru. Sledovala okraj

punčoch a kraječku kalhotek, a nakonec se dlouhé prsty rozevřely na plochem břiše. Jeden z nich pak zapátral níž, v místě, které tepalo ve stejném rytmu jako zrychlené srdce. Bára tiše zaúpěla.

Bože?! rezonovalo jí lebkou. Co se to děje? Nikdy v životě nezažila takovou ztrátu sebeovládání pod širým nebem – prakticky komukoli na očích, když na to přijde. A s úžasem zjistila, jak moc je ten pocit, že ukusuje ovoce ze zakázaného stromu, lákavý a vzrušující.

Zručnými pohyby masíroval skrz hedvábí hřejivý vrcholek, až tenká látka výmluvně zvlhla. Báru obluzenou sladkým mučením nejprve vůbec nenapadlo pozastavit se nad tím, že se její pravá noha – aniž tušila kdy a jak – obtočila okolo Mojžírova pasu. Vdechovala jen trhaně a prociťovala příjemné vlny, které se stále důrazněji rozlévaly jejím tělem.

„Hele, ale co když podniknu celou tu hru na schovávanou, nebo jak tu šarádu nazvat, a ten psychopat to stejně nevzdá? Donekonečna se ukrývat nemůžu. A pak to bude celé nanic,“ zauvažovala nahlas.

„To je samozřejmě možné,“ připustil. „Ale nepředjímejme. Promysli si...“ Leknutím sebou trhl a vyšplíchl si vodu na košili, protože ho nečekaně přerušilo zazvonění, připomínající ránu bičem. „Doprčic!“ zaklel.

„Kdo to otravuje...?“ zabručela Bára a pootočila zápěstím, aby zkontrolovala, kolik je hodin, „... v pátek v deset večer?“ dodala nechápavě. Vtom strnuli a zahleděli se na sebe: oba je totiž napadla navlas stejná věc.

„Počkej tady.“ Lukáš odložil sklenku. „Půjdu se tam podívat.“ Téměř neslyšně zmizel v předsíni a vyhlédl kukátkem do tmy. Bára s napětím sledovala, jak přikládá ucho ke dveřím a poslouchá. Za dveřmi však panovalo doslova hrobové ticho. Obrátil se k ní a pokrčil rameny. Pak rázně rozsvítil, otočil klíčem a otevřel. Část temné chodby ozářilo světlo z předsíně – zdála se prázdná. Lukáš v šeru zapátral očima. „Nikdo tu není. Možná to bylo zezdola,“ zabručel. Pak stiskl vypínač a chodbu zalilo studené světlo zářivek. „Jak jsem říkal.“ Postavila se vedle něho. „No jo. Zbytečně plašíme,“ prohodila. A potom, snad jako by ji tam cosi vábilo, sjela pohledem k podlaze. Vytřeštila oči, zaječela a ruce jí automaticky vylétly k ústům.

„Co... Co je?“ popadl ji za předloktí a pak se zadíval tam, kam ona. „A kruci,“ ucedil skrz zuby. Na širokém prahu – přesně uprostřed – leželo zvíře. V hlodavcích se trochu vyznal a usoudil, že jde buď o myš, anebo křečka. Toho vzhledem k barvě srsti a malým uším tipoval spíš. Ovšem tento byl nepochybně po smrti a stačil jeden pohled na to, aby pochopil, že ne vlastní vinou.

Bára poklekla, zděšeně zírajíc na nehybného živočicha. To posmrtné aranžmá přede dveřmi jí způsobilo mravenčení mezi lopatkami. „Co to je?“ hlesla.

„Rekl bych, že křeček. Trochu morbidní dárek,“ přiklekl k mrtvolce.

„Ježíši... Myslíš si, že... že to tady jen tak chcíplo?“

Otočil se na ni s neskrývanou ironií v očích. „Jo, to určitě. Křeček si jen tak z plezíru vyběhl do druhého patra, zazvonil na zvonek metr a půl nad zemí a pak si patrně...“ nadzvedl bezvládnou hlavu, natočenou k tělu v dost podivném úhlu, „... zlomil vaz. Výborná teorie,“ dodal suše.

Stála nad ním se zaťatými pěstmi a očima navrch hlavy. Moc dobře věděla, že zvířecí ostatky se na jejím prahu neobjevily náhodou – její předchozí reakce byla pouze obranným mechanismem, který měl potlačit mrazivou realitu. Ten, kdo sem křečka přinesl, má téměř stoprocentně na svědomí i anonymy. Ovšem musela připustit, že tato zásilka je mnohem těžšího kalibru.

„Půjdu to vyhodit,“ zvedl se Lukáš. „Nepočítám, že je ten hajzl ještě někde tady, ale trochu se podívám po okolí.“

„Může to být nebezpečné!“ vyjekla. „Nechod' nikam.“
„Neboj,“ zavrtěl hlavou. „Tomu člověku nejde o mě. Dej mi klíče.“
„Tak... dobře,“ souhlasila nakonec. Srdce jí tlouklo až v krku.
„Zavři se tady. Budu zpátky za chvíli.“

Přikývla a celá roztřesená se vrátila dovnitř. V pokoji zhasla a přešla k oknu. Dole pod ní se vinula prázdná silnice, osvětlená pouličními lampami. Nikde ani noha – až na Lukáše, který po chvílce vyběhl před dům a rozhlédl se na všechny strany. Přešel přes cestu, ale zjevně také nikoho nezahlédl. Ještě pár chvil ho pozorovala, pak znovu rozsvítila a zapadla do křesla. Vtom jí v kapse zapípal mobil. Honem ho vytáhla a přejela palcem po displeji, ale když přečetla esemesku, doslova ztuhla. „*Líbí se ti dárek, ty mrcho?*“

Kam jen mohla zmizet?! Doma už několik dnů nesvítí a její auto zmizelo z parkoviště... Nebo si snad v klidu odjela na dovolenou?! Copak vůbec nemá strach?

Jak je to sakra možné?

Anebo se vyděsila až moc a zdrhla. To je další varianta. Nadělala si snad do kalhotek? Je jen dobře, že se bojí. Rty se smrštily v samolibém úšklebku, ale vzápětí vyplivly peprnou nadávku. Jenže tím kazí můj plán!

Možná to chtělo větší ránu, a bylo by po všem. Jenže na druhou stranu by to měla moc jednoduché... až příliš! Ona si přece zaslouží trpět.

A pořádně. Třást se strachem o život... a nakonec o něj taky přijít.

Ruka sevřená v pěst se začala třást v křeči – tak moc toužila uhodit nenáviděný obličej. Rozbít ho na kaši, až by z něj nezbylo dočista nic.

Trpělivost nebyla právě tím, čím by osoba, užírající se temnou záští, oplývala. O to víc k zlosti byla skutečnost, že se jí bude muset obrnit a vyčkat, až se ta potvora znovu objeví na scéně... Kéž by to bylo brzy!

Zaplatí mi... za všechno trápení!

Bledé prsty pevně obemkly hrdlo sklenice, jako by obepínaly něčí krk, a pevně ho sevřely.

„Ahoj,“ pozdravil zvolna a sjel pohledem k láhvi vína, kterou Bára třímala před tělem jako štít. Několikrát zamrkal a vrhl na ni tázavý pohled. „Netrefil jsem se do tvé oblíbené značky?“ zhodnotil její zuřivý výraz.

„Nech si ty řeči!“ zavrčela. „Přišla jsem ti vrátit ten *dar*, kterým jsi chtěl stvrdit naše skvělé *kamarádství*,“ procedila mezi zuby s důrazem na poslední slovo.

Nechápavě civěl na láhev v její napřažené ruce. „Já jsem tím nemyslel...“

„Je mi úplně jedno, co jsi myslel anebo nemyslel,“ přerušila ho neomaleně a práskla vínem o stůl, až to zadunělo.

„Probůh, co to do tebe vjelo?“ vykulil oči.

„Nic! Prostě od tebe nechci žádné pitomé pozornosti, to je celé. To bys snad mohl pochopit, ne?“

„To sice ano, ale nevím, proč tě láhev vína tak příšerně rozparádila,“ potřásl hlavou.

„Jestli jsi tak zabeďněný, že nevíš, tak mě prostě nechej být a ber to třeba tak, že se mnou mlátí hormony!“

„Tak na to ti neskočím.“

„To je mi jedno!“

„Ježíši, Báro, o co kruci jde?“ vstal a rozhodil ruce v bezmocném gestu. „Co jsem ti udělal?“

„Právě že vůbec NIC!“ vykřikla dřív, než si uvědomila, co z ní vlastně vypadlo. A hned nato ztuhla.

Proboha...! *Mlčeti zlato*, zaznělo v jejích uších tak hlasitě, až se jí zdálo, že ta slova někdo zakřičel do megafonu.

Několik vteřin proti sobě stáli podobní dvěma solným sloupům a v Danielově obličejí se odrážel neurčitý zmatek, smísený s nepochopením. Pak přišlo poznání, které vzápětí vystřídal odhodlaný výraz.

„Jo tak, o tohle jde...“ protáhl zvolna hlubokým, hrdelním hlasem.

Bára jen polkla, jelikož o hlas přišla – minimálně pro tuto chvíli. Nejradši by si nafackovala a utekla odsud, ale neposlouchaly ji ani nohy. Nebyla schopná vůbec ničeho a připadala si jako ovce čekající na porážku.

Vtom se Daniel pohnul a jediným krokem překlenul vzdálenost, která je od sebe dělila. Než se stačila vzpamatovat, svíral ji oběma rukama v pase a tvrdě přitiskl rty k jejím dosud pootevřeným ústům. Vydala ze sebe přidušený zvuk: sama nevěděla, zda na znamení souhlasu, či protestu.

Jednou rukou sledoval Bářinu páteř, zastavil se pod lopatkami a přivinul ji k sobě ještě úžeji. Jeho polibek postupně změnil charakter z drsného na něžný a jeho ústa, která prve nemilosrdně plenila, se teď dotýkala těch jejích lehčeji, téměř s úctou. Zvolna přešel jazykem po hraně spodního rtu, obkroužil křivku horního a pak je od sebe dobyvačně oddělil. Vnikl do vlahých útrob, špičkou jazyka našel ten její a rozehrál s ním mazlivý tanec, připomínající pomalé blues.

V hlavě jí explodovala bomba a počáteční šok vystřídalo bezbřehé vzrušení. Bože, opravdu ji líbá! Rozhodla se nepřemýšlet nad jeho pohnutkami – vlastně přemýšlet vůbec nedokázala. Místo toho jen potichu zamručela a poddala se polibku plnému smyslnosti, něhy i očekávání...

Vůbec netušila, kdy upadla do zajetí snů ani jak dlouho v nich setrvala.

Náhle však v bezprostřední blízkosti ucítila závan vzduchu. Trhla sebou a rozlepila víčka. Usnula tvrději, než myslela: celé tělo měla ztěžklé a malátné a její pohled halil ospalý závoj. Všimla si nehybné záclony v okně, kterou měla v zorném poli – vítr ji tedy neprobudil.

A v tu chvíli se těsně vedle ní opět cosi pohnulo.

Zamrkala, aby osvěžila zakalené oči, a pohnula hlavou. V týle přitom ucítila štípnutí a krátce zasykla bolestí. Teprve pak zvedla pohled nahoru.

A strnula, jako by ji zasáhl elektrický proud, když nad sebou spatřila mužskou postavu. Tedy spíš jen torzo – zírала totiž na statná stehna, oblečená do černých džínsů. Muž – v jejím bytě? Jak se sem dostal? A co jí chce...?

Nejdříve chtěla vykřiknout úlekem, ale z hrdla otupělého odpoledním zdřimnutím nevyšel ani hlásek. A tak jen němě putovala očima nahoru přes boky a širokou hrud' až k pevným ramenům.

Zprudka nabrala vzduch do plic, když vzhlédla k obličejí, který se k ní nakláněl – teď už docela zblízka. Nezvaný host měl ve tváři vepsaný neproniknutelný výraz a hleděl na ni tak upřeně, až ji z toho zamrazilo podél páteře.

Konečně se jí podařilo polknout klubko slin, naplňující její ústa, a ona rozevřela rty. „Cože, vy...?“ vydechla přiškrceně.